

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

August (Gustar)

nr. 8 (56) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

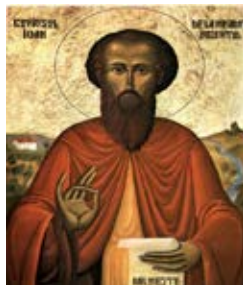
Undele credinței

Citiți în pagina 1

„Gândește-te la ea ca și cum ar fi sora ta!”

Citiți în pagina 5

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț

Citiți în pagina 14

Legătura mea cu sfinții

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Undele credinței

După cum v-am obișnuit, revin și în acest început de lună cu câteva gânduri pentru voi, prietenii mei, cu bucuria și speranța că aceste cuvinte ale mele vor ajunge prin intermediul dumneavoastră și la cei care din diverse motive nu și-au „acordat” inimile pe undele credinței.

Pentru început, vreau să vă spun că încă din adolescență am fost fascinat de tehnică, îndeosebi de electronică; pur și simplu am fost atras de ceea ce nu se vede, conștient fiind că, cu toate că nu se aude și nici nu se vede cu ochiul liber, acel ceva există. Ca să fiu mai la obiect, tot ceea ce reprezintă transferul de informații în eter a fost hobby-ul tinereții mele. Astfel, am început să culeg cât mai multe informații despre cum se poate realiza transmisia de informații radio, despre existența unde purtătoare, despre semnalul de modulație, despre tipuri de unde electromagnetice, dar și puterea necesară pentru transmiterea informațiilor la distanță cât mai mare. Am început să caut piesele necesare și încet-încet am construit primul meu aparat de emisie-recepție în banda pentru radioamatori (transceiver). Bineînțeles că așa ceva era interzis și nici nu era la îndemâna oricui în perioada de dinainte de 1989, dar datorită puterii de emisie relativ scăzute nu am avut probleme. Anii treceau, iar satisfacția mea era tot mai mare, asemenea și dorința de a realiza altceva mai performant. Îmi plăcea foarte mult să știu că pot comunica cu cineva, în intimitatea undelor, ferit de ochii și urechile celor de lângă mine. Astfel, deși între două puncte de stație se purta o discuție, nimeni nu putea participa fără să dețină un dispozitiv compatibil și fără să fie acordat pe frecvența necesară. Să ne imaginăm ce rețea de unde electromagnetice (radio) ne înconjoară sau câte informații trec pe lângă ochii și urechile noastre fără să le vedem sau să le auzim. Cu toate acestea ele există! Trebuie doar să credem în existența lor.

Odată cu trecerea timpului, am aflat că cele duhovnicești sunt asemenea undelor radio. În predicile sale, părintele Cleopa spunea că cele duhovnicești nu sunt pentru toată lumea, ci doar pentru cei care le caută și care își doresc să intre pe frecvența potrivită, iar codul de acces la acestea este rugăciunea. La prima vedere totul pare simplu, dar se vede că puțini dintre noi reușesc să intre în legătură cu

lumea spirituală sau, mai bine spus, puțini sunt cei care reușesc să „decodeze” cu inima ceea ce Domnul Hristos încearcă de mai bine de două mii de ani să ne transmită.

Dacă ne aducem aminte, în pericopa celor poftiți la cină, împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. „Prietene”, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?”. Omul nu știa ce să răspundă. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22, 1-14).

Deci, dacă vrei să fii „admis” și „ales” la Dumnezeu, trebuie să fii pe calea Lui, nu pe cele ale omului, trebuie să ai gândul Lui, judecățile Lui, nu ale lumii, ale oamenilor sau ale tale.

Vom înțelege mai mult, dacă ne oprim preț de o clipă și la textul următor: „Largă este poarta și lată este calea care duce la pierire și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află” (Matei 7, 13-14).

Prin urmare, textul este o invitație de a merge pe calea îngustă, pe care, din păcate, foarte puțini o urmează. Mântuirea fiind o lucrare a omului care ține de libertate și de voia sa, rezultă de aici că foarte mulți oameni se autoexclud singuri, nu sunt excluși de Domnul Hristos, de viață sau de o altă instanță, ci ei înșiși optează pentru alte „frecvențe” și alte „prietenii”.

Așadar, în Împărăția Cerurilor se intră printr-o poartă strâmtă, deoarece „mulți sunt chemați, dar puțini aleși”, însă „aleși” nu doar în sensul că au fost aleși, ci în sensul că ei sunt mai răsăriți, mai deosebiți decât majoritatea, având calități superioare în raport cu foarte mulți - calități care-i recomandă pentru un loc în rândurile celor dreți, care vor moșteni viața cea veșnică.

Acești „aleși” s-au învrednicit de Împărăție printr-o râvnă foarte mare, prin osteneală, întrucât „numai cei care se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11, 12). Aici este diferența dintre a fi un creștin doar cu numele și a fi un credincios „acordat” pe undele credinței.

Dintotdeauna, oamenii într-o largă majoritate și-au pus foarte serios problema relației lor cu Dumnezeu. Ei îl caută pe Dumnezeu, iar El, Domnul Hristos îi cheamă pe oameni, le arată o cale în viață, le întinde o mână de ajutor și îi așteaptă pe toți să răspundă chemării. Foarte mulți oameni sunt chemați de Dumnezeu la

credință, la comuniune cu El și la viața veșnică. Mulți răspund la această chemare, însă foarte mulți se pierd pe drum, uitând să utilizeze „codul de acces la rețea”, iar alții pur și simplu refuză invitația cu tot felul de pretexte.

E drept că unii dintre noi se străduiesc (uneori inconștient) să fugă de Iisus Hristos, adică de Dumnezeu adevărat, apropiat și imperativ. Cred că le convine mai mult un Dumnezeu depărtat, pentru că e mai lejer și mai puțin presant; fiind mai departe, avem loc să răsuflăm, avem spațiu de manevră, putem să tratăm cu El și chiar să-L mai „modelăm” după interesele noastre. Într-un articol mai vechi am arătat tendința oamenilor moderni de a comunica prin mesaje sau pe rețele de socializare, dintr-o oarecare comoditate sau din frica de a privi subiectul în ochi.

Dar ca să nu deviez de la subiect, cred că am ajuns să nu-L cunoaștem pe Domnul Hristos pentru că nu am încercat să folosim calea cea mai simplă - căutarea proprie - pentru că cea mai rapidă legătură între două puncte este, fără îndoială, o linie dreaptă. Din diferite motive - necredință, delăsare, incapacitate - sunt mulți care nu cred (folosind o logică ciudată) că te poți întâlni și poți vorbi cu Dumnezeu. Păi, dacă eu nu am televizor, înseamnă că acele informații care sunt propagate în eter nu există, doar pentru simplul fapt că eu nu le văd? Faptul că eu nu sunt capabil să inițiez o conexiune cu lumea spirituală, nu înseamnă că ea nu există. Fiecare ar trebui să înțeleagă că Domnul Hristos nu e doar dumnezeul tău decât dacă a devenit interlocutorul și prietenul tău personal; altfel, oricât de bun și de real ar fi pentru alții, pentru tine nu există. Nu te va mântui niciodată de departe; aceasta nu este posibil, căci mântuirea înseamnă tocmai apropierea. Iar dacă crezi că trebuie să fii sfios, neîndrăznind să te apropii și să-L socotești prietenul tău, vei vedea că acest fel de „respect” nu folosește la nimic.

De ce se întâmplă, totuși, să se piardă pe cale unii dintre oameni? Aflăm din pilda semănătorului de ce: unii din pricina grijilor pentru lumea aceasta, alții din cauza ispitelor diavolești, alții pentru că se atașează prea mult de bunurile materiale ale lumii, aceste opțiuni slăbind foarte mult relația lor cu Dumnezeu și consolidând-o pe cea cu lumea. Părintele Iulian a explicat cândva ce înseamnă să ne alipim de darurile primite și să ignorăm pe cel care ni le-a dăruit.

Cu alte cuvinte, mulți, foarte mulți dintre oameni, aleg lumea (darurile), mai mult decât pe Dumnezeu (dăruitor). Tributul pe care-l plătesc pentru această alegere este faptul că Îl pierd pe Dumnezeu. „Și a venit Lumina în lume, iar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina” (Ioan 3, 19-21). Cu toate acestea, știi că, pe lângă darurile (talantii) pe care ni le dăruiește fiecăruia, a ascuns și codul care ne dă „bandă largă” de acces către El.

Adevărul este că viteza ce caracterizează lumea modernă în care trăim, ne face să nu ne dăm seama ce talanți avem și ce putem face cu ei, ci ne împinge adeseori spre lucruri mai mari decât puterile noastre, făcându-ne să ne credem, nu de puține ori, mai puternici decât suntem, iar când rezultatul obținut nu este ceea ce ne-am dorit, depresia, descurajarea, tristețea și deznădejdea ne copleșesc.

Închei aceste rânduri convins fiind că pentru a reuși să înțelegem unele duhovnicești (nu doar să acceptăm existența lor), este nevoie de o continuă convorbire cu sfinții, cu Maica Domnului și cu Domnul Hristos. A tăcea și a nu-L întreba nimic pe Domnul - din „rușine” sau „frică” - nu este credință, ci depărtare de Dumnezeu. Dimpotrivă: a te alipi de „cele duhovnicești”, a crede în Dumnezeu înseamnă a-I pune întrebări, a-I povesti mereu toate bucuriile și necazurile vieții, a-L căuta și a pune zilnic început nou, adică a-ți reîntemeia zilnic viața, prin Domnul Hristos.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Gândește-te la ea ca și cum ar fi sora ta!”

Cu ocazia intrării în postul Adormirii Maicii Domnului, ar fi o binecuvântare dacă am reuși cu toții să reflectăm mai mult la relația cu apropiații noștri, la dragostea pe care le-o oferim și mai ales la autenticitatea ei.

Dar...cine este aproapele nostru? De exemplu, o prietenă foarte bună mi-a povestit că avea de-a face în fiecare zi cu o colegă „cam băgăcioasă” și „insistentă”, care era, în plus, și „de altă religie”. De fapt, această colegă era la început de drum în profesie și avea nevoie de ajutor, prietena mea o înțelegea și voia s-o ajute, dar pentru că îi era foarte dificil să comunice cu ea, începuse s-o evite pe cât posibil. Când a cerut sfatul părintelui ei duhovnic în legătură cu această situație, acesta a îndemnat-o sincer: „Gândește-te la ea ca și cum ar fi sora ta!”. De atunci, și-a privit „sora” cu alți ochi și i-a fost mult mai ușor s-o sprijine.

Tot în acest sens, nu cu mult timp în urmă, referindu-se la munca depusă în realizarea revistei noastre parohiale, mulțumindu-mi pentru puțina mea implicare, domnul Eugen mi-a spus ceva atât de simplu: „căruța merge mult mai bine când trag doi cai”. Nemaîntâlnind această expresie, dar înțelegând imediat sensul ei, prin aceste cuvinte m-a bucurat foarte tare și m-a încurajat să mai ofer câte o mână de ajutor atunci când voi avea ocazia.

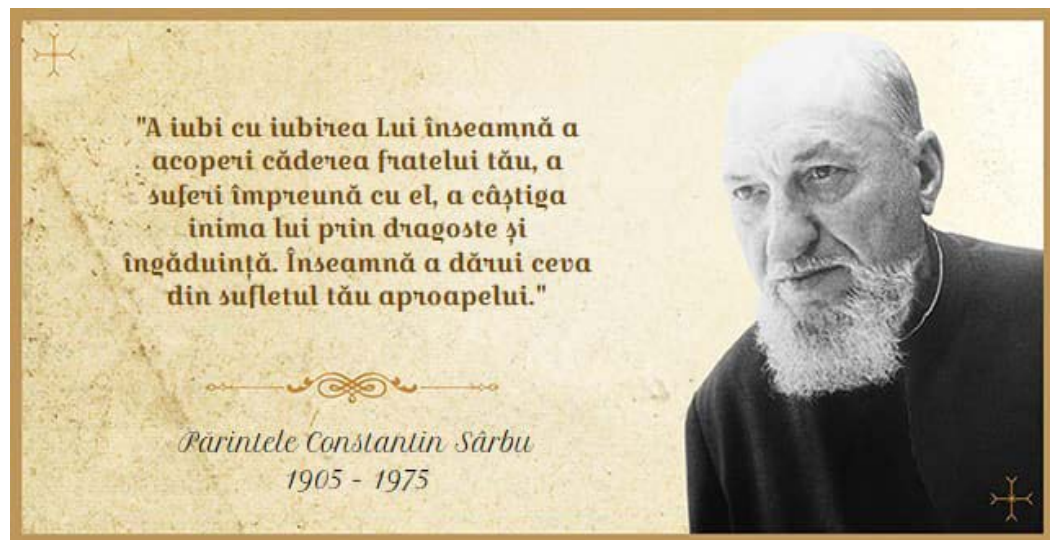
Sfântul Cuvios Paisie Velicikovski de la Neamț spunea că „Dacă cineva gândește că iubește pe aproapele, dar nu deopotrivă pe toți, face deosebire între sărac și bogat, neputincios și sănătos, păcătos și cel drept, străin și apropiat, dușman și cel drag, atunci această iubire nu este desăvârșită, ci parțială. O dragoste adevărată și desăvârșită înseamnă să-i iubești pe toți în aceeași măsură, atât pe cei ce te iubesc, cât și pe cei ce te urăsc. O astfel de iubire împreună cu mila – voi spune pe scurt – este temelgia tuturor virtuților, cuprinde și îmbrățișează toate poruncile lui Dumnezeu. Numai acela poate îndeplini toate poruncile lui Dumnezeu, care a păstrat această dragoste.”.

Legat de această dragoste adevărată, m-aș bucura să vă împărtășesc întâmplarea trăită pe 7 iunie, anul acesta: am mers împreună cu nepoței mei într-un parc și, la un moment dat, am zărit un băiat de vreo 10 ani care trecea pe acolo făcând balonașe din săpun (în timp ce traversa parcul). O fetiță mult mai mică decât el, care se juca singură, a început să alerge după balonașe, încercând să le prindă, fiind foarte încântată. Băiatul s-a oprit din drumul lui și a făcut mai multe balonașe ca să se joace fetița cu ele. M-am tot uitat la acea scenă, realizând cât de curați, buni și sensibili pot fi copiii! Cât de frumos din partea aceluia băiat, să-și dorească să aducă zâmbetul pe buzele unui copil mai mic decât el! A fost minunat! M-am bucurat atât de mult privindu-i!

Astfel, în final, să ne amintim cu drag și înțelepciune acea scurtă frază a Mântuitorului, spusă în pilda Sa: „întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40)!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Legătura mea cu sfinții

Dragii noștri cititori, cu mila Domnului, iată că ne aflăm și în ultima lună de vară calendaristică, luna lui gustar și doresc prin intermediul acestor rânduri să vă vorbesc, ca o continuare a articolului precedent, despre legătura de suflet din viața oricărui creștin ortodox autentic, și anume legătura fiecăruia cu sfinții. În ceea ce mă privește, această legătură este una specială, tainică și foarte strânsă cu toți sfinții, dar, în mod special, pot spune că am mare evlavie la un anume sfânt prăznuit în această lună, pe data de 5 (dată ce coincide cu venirea mea pe lume), iar acesta este Sfântul Ioan Iacob de la Neamț sau Hozevitul, cum mai este cunoscut de către creștini.

Acum vă veți întreba de ce am ales să vă vorbesc despre acest sfânt și nu despre alții. Simplu, deoarece acesta, prin viața duhovnicească și curată pe care a dus-o, dar și prin nevoințele nenumărate, prin post și rugăciune, în pustia Hozvevi, în slujba Domnului Hristos, toate însumând o puternică asceză a sa, reprezintă pentru mine un etalon și un model de viață demnă de urmat de către noi, cei ce viețuim în această societate atât de defectă. Despre viața acestui mare sfânt ar fi foarte multe de spus, însă puțini știu faptul că Sfântul Ioan a fost și poet, poeziile sale de o frumusețe și o sensibilitate aparte fiind adevărate „nestemate” duhovnicești, reprezentând hrană și mângâiere pentru sufletul fiecărui creștin aflat într-o cumpănă sau necaz.

Îmi vin și acum în minte amintirile excursiilor pe care le-am întreprins cu familia la Seminarul Teologic de la Neamț, al cărui ocrotitor este chiar Sfântul Ioan, bucurându-mă de fiecare dată de reîntâlnirea emoționantă pe care o aveam cu el, prin participarea la slujba de hram închinată lui. Deși știu că uneori relația mea cu Sfântul Ioan nu este una extrem de strânsă și că de cele mai multe ori nu îl cinstesc așa cum ar trebui să o fac, din cauza patimilor și păcatelor mele, dar și a problemelor din viața cotidiană, uitând să-i mulțumesc și să-l rog să mijlocească înaintea Domnului Hristos pentru mine, sunt totuși convins că el va revărsa binecuvântările sale asupra mea și a celor dragi, când îi voi cere ajutorul și îl voi chema în rugăciune.

Închei aceste rânduri, cu dorința de a mă revedea cu Sfântul și vara aceasta și de a face ca legătura mea cu el să devină una pentru veșnicie!

Har și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Strofe pentru suflet

Bunica și intelectualii

Bunica nu avea cultură,
Nu studiasese-așa, ca noi...
Se „cultivase”-’n bătătură
Și la prășit de popușoi.

Nu, nu era analfabetă,
Dar nici școlită nu era.
Din Biblia îngălbenită
De multe ori ea ne citea...

Mi-o amintesc în nopți de vară,
Cum se ruga lui Dumnezeu
Privind spre stele, în grădină,
Și neștiind că sunt și eu...

Ea nu luase masterate,
Nici doctorate n-a luat,
Însă credea cu fermitate
În Cel ce lumea a creat!

Cum să-i fi spus bunicii mele,
Ce se ruga spre cer mereu,
Că bolta cea cu mii de stele
Nu-i opera lui Dumnezeu?!

Să fi-’ndrăznit să-i zici bunicii,
În noaptea cu parfum de fân,
Că greierii și licuricii
Nu-L au pe Dumnezeu Stăpân?!

Nici n-ai fi terminat ideea,
Știi foarte bine ce îți spun:

Bunica mea, din clipa-aceea
Te-ar fi privit ca pe-un nebun!

Căci, după mintea ei vioaie,
Nimic nu-i fără autor:
Nici clăi de fân, nici mușuroaie,
Nici simpla urmă de tractor!

Să îi fi spus bunicii mele
Că soarele ascuns în nor,
Sau câmpul cel cu floricele,
Există fără Creator?!

Așa erau bătrânii noștri,
Crezând în Domnul Dumnezeu;
Strămoșii au crezut, bunicii,
Și mama mea credea, și eu...

Dar intelectualii lumii,
Cu diplome la școli de soi,
Mai caută și-acum dovada
Că ei se trag din maimuțoi!

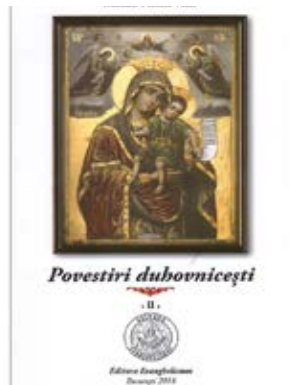
Pe cei ce pierd credința dreaptă
Și-’ncep să-și râdă de strămoși,
O grea robie îi așteaptă,
Căci demonii nu sunt miloși!

Urcați, urcați în Arca Sfântă,
În casa Domnului Hristos!
Biserica pe val plutește,
În timp ce lumea merge-’n jos!

Autor: pr. Sorin Croitoru

Maica Domnului Lacuschitiotisa

*S*n urmă cu o săptămână, am primit o scrisoare de la un om din închisoare (și aș vrea să adaug că am mai mulți pușcăriași care îmi scriu; au luat adresa unii de la alții și îmi scriu și sunt toți cu pedepse de peste cincisprezece ani; de obicei le răspund și întotdeauna le trimit și câte o carte folositoare pentru suflet). De la un astfel de deținut am primit scrisoarea de care am amintit mai sus. Acestuia, ultima dată când i-am răspuns, i-am trimis o carte scrisă de mine numită „Povestiri Duhovnicești” care are pe copertă Icoana Maicii Domnului Lacuschitiotisa, pe care o aveam noi aici, în schitul Lacu, la biserica mare și este făcătoare de minuni.

Acest deținut îmi scria următoarele: „Părinte, când am primit cartea de la dumneavoastră eram foarte bolnav, stăteam la pat și aveam dureri groaznice de cap și de ochi. Am luat cartea și am început să citesc din ea și apoi m-am rugat la Maica Domnului de pe copertă și i-am zis: „Maica Domnului, te rog ajută-mă și fă o minune și cu mine și vindecă-mi capul că nu mai pot.”

M-am rugat așa mai mult timp și după vreo două ore a început deodată să-mi curgă un lichid galben și urât mirositor pe amândouă nările și cum curgea lichidul întruna m-am speriat și l-am strigat pe gardianul de pază. Acesta a venit și am insistat să mă duc urgent la cabinetul medical. Am fost dus și apoi controlat de o doctoriță care mi-a spus: Ai o sinuzită foarte avansată și ceea ce s-a întâmplat cu tine a fost o minune, căci infecția urma să se extindă spre creier și, dacă nu ți se scurgea pe nas, mureai foarte repede. Apoi mi-a dat niște medicamente care să mă ajute să elimin tot ce mai aveam și încet mi-au trecut durerile de cap, iar acum sunt bine. De atunci, mulțumesc tot timpul cu lacrimi Maicii Domnului de pe coperta cărții că m-a salvat de la moarte și cred cu adevărat că Maica Domnului ne ajută pe toți, oricât am fi de păcătoși.”. Aceasta este mărturia deținutului care a fost salvat de maica Domnului.

Deci, oriunde suntem sau în orice necaz ne aflăm, să nu o uităm niciodată pe Măicuța Domnului.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 13-16

Calea către Dumnezeu (mărturii)

Nu contează la ce vârstă, însă fiecare om va conștientiza cândva că viața pe pământ e vremelnică, că are un sfârșit. Vreau să subliniez că am primit o educație sovietică ateistă și am fost botezată târziu, la vârsta de 39 de ani. Nu pot spune când anume am început să înțeleg ce se petrece cu adevărat. Poate după zece-unsprezece ani.

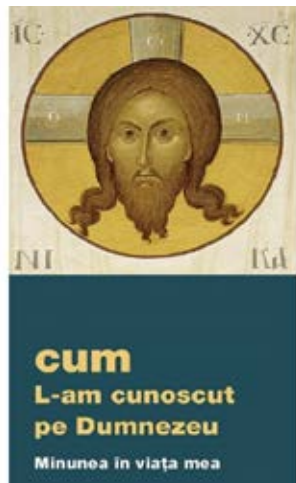
Îmi amintesc toate torturile sufletești atunci când am înțeles că voi muri, că pur și simplu nu voi mai exista și voi dispărea pentru totdeauna. Am spus în lacrimi, isterică: „Nu vreau!”. Am alergat la mama, care mi-a spus că toate acestea vor trece și mă voi liniști. Mult mai târziu, am auzit sfatul unui psiholog pediatru pentru un copil aflat în aceeași situație. Recomandarea lui a fost aceasta: să te întorci cu gândul către ceva plăcut și să bei un ceai fierbinte îndulcit.

Acum, oamenii caută să trăiască și să nu se gândească deloc la moarte. Această temă este una dificilă și neplăcută și, pur și simplu, nu ne este îngăduit să vorbim despre ea. Oamenii trăiesc ca și când nu ar muri niciodată, ca și când ar trăi veșnic. „Ei, e o prostie, doar o dată trăim! Ia totul de la viață, bucură-te de toate! Nu poți lua nimic cu tine!”. Am auzit de atâtea ori astfel de afirmații...

Se greșește atunci când se afirmă că omul nu va lua cu sine nimic de pe pământ. Pentru mulțimea gândurilor și pentru toate faptele va trebui să răspundem înaintea Creatorului. Pentru păcatele săvârșite în viața pământească vom da răspuns trecând în viața cea veșnică. Nimeni nu poate scăpa de Judecată.

Depinde doar de om cum va fi această încărcătură, ce toarnă în pahar, bine sau rău. Dar se pare că majoritatea pământenilor urmează recomandările aceluia psiholog: „Să-ți distragi mintea către ceva plăcut și să bei un ceai fierbinte îndulcit.”

Vărs lacrimi amare pentru cei care nu au ajuns încă la Hristos. Mai cu seamă pentru cei care nu încearcă să meargă pe cale, lăsând aceasta pe mai târziu sau chiar alergând în direcția opusă. Acum avem atâtea posibilități de a cunoaște adevărul și de a pune în aplicare această știință... A trăi după poruncile lui Hristos, da, e foarte greu. De fapt, este necesar să ne schimbăm complet modul de viață, să

lepădăm toate ispitele acestei lumi. Păcatul însă este ambalat atât de frumos și ni se pare atât de dulce...

Să lepădăm minciuna și hoția, neîndurarea și cruzimea, desfrâul și toată necurăția, beția și îmbuibarea și multe-multe altele, care înseamnă să nu fii ca toți ceilalți. Să ne amintim ceea ce ne-a spus Hristos: „Atunci vă vor da pe voi spre asuprire și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu” (Matei 24, 9).

Desigur, pentru credința în Hristos nu suntem torturați și omorâți astăzi, ci suntem luați în răs, batjocoriți de către cei care nu cred. Adesea este foarte greu pentru omul evlavios să rabde aceste batjocuri, aceste persecuții și prigoane: „Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea” (Ioan 15, 9). Însă, alegând smerenia și răbdarea, nicicând nu trebuie să tăcem, ci să fim gata să dăm un răspuns în privința credinței înaintea tuturor.

Primind adevărul și lumina lui Hristos, nu trebuie să fim fără îndrăzneală și să-L ascundem de cei din jur din cauza unei false pudori sau a fricii, rușinându-ne în mijlocul oamenilor necredincioși de astăzi.

Prin urmare, a arăta lumina lui Hristos nu e doar un drept, ci o datorie. „Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri” (Matei 5, 12). Oricine a primit această lumină, cu atât mai mult este dator să lumineze în întunericul nepătruns din jur. Pentru aceasta, Domnul i-a dat viață omului și l-a așezat în această lume pământească minunată.

Mergi către Domnul cu toate puterile tale și străduiește-te să trăiești după poruncile lui Hristos, iar, dacă slăbești, roagă-te Domnului pentru ajutor, cerând îndurare și sprijin. Predă-te pe deplin în voia lui Dumnezeu, născându-te din nou și transformându-te, năzuind să intri în Împărăția cerească.

Aici, pe pământ, noi doar ne deprindem să trăim, pregătindu-ne de veșnicie. Așadar, nu întârzia îndreptarea ta, omule, pentru că nimeni nu știe când se va termina viața ta pământească, după care nu mai există timp de pocăință și îndreptare!

Domnul este întotdeauna lângă tine și bate la ușa inimii tale; deschide, omule și primește-L în inima ta pe Hristos! Iubește pe Domnul așa cum și El te iubește pe tine!

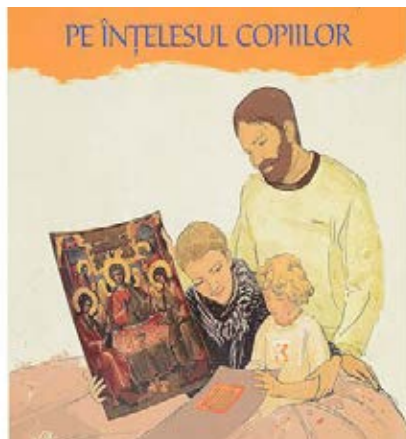
Mărturie: Nadejda Timoșina, 56 de ani, Moscova

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 95-99

Credința pentru copiii de toate vârstele

Băiatul care a alungat albinele

Un băiat cam de opt ani văzu într-o zi un vecin cum alunga niște viespi dintr-o scorbură cu ajutorul unei făclii. Crezând că vecinul lui face un lucru bun și pentru că de obicei copiii imită comportamentul celor mari, micuțul se duse, găsi un băț mai gros, înfășură la un capăt o cârpă pe care o înmuie apoi în gaz, dădu foc cârpei și merse apoi spre stupul din fundul grădinii casei unde locuia el cu părinții săi.

- Hei, ce faci tu aici? întrebă tatăl băiatului, stingând repede făclia și îndepărtând cum putea fumul.

- Păi, fac ce am văzut că face vecinul, alung albinele!

- Hei, măi Ștefănel, tu ești de acum mare! Tu nu știi care e diferența dintre o albină și o viespe? Acel vecin alunga niște viespi, nu albine, continuă tatăl. Oare nu-ți place mierea când o mănânci dimineața pe felia de pâine cu unt?

- Ei, cum nu?! spuse copilul.

- Pai, dacă îți place, să înțelegi că albinele acestea sunt ca parte din familia noastră și trebuie să avem grijă de ele și să le prețuim, fiindcă și ele au grijă de noi și ne dau mierea de care avem nevoie...

- Eu am zis că nu fac prea mare rău. Ce, musca nu o omorâm? Mi-am zis că și albina este o muscă, dar un pic mai mare și mai galbenă...

- Eiiiiiiii, ia stai tu aici un pic să-ți spun niște lucruri despre insecte, că văd că încă nu le știi pe toate... Și viespea, și musca, și albina, toate au rolul lor, fiindcă Dumnezeu le-a lăsat pe pământ cu un rost și cu o misiune.

- Ce știe să facă albina, zise micuțul un pic obraznic, bzz bzz și un pic de miere, atâta tot!

- Eeeee, nu e chiar așa, albina este regina insectelor, fiindcă are daruri de la Dumnezeu care arată că sunt mai puternice și decât oamenii. Mai mult de atât, Ștefănel dragă, află că albinele știu cât este ceasul.

- Eeeee, știu! se miră copilul. Doar nu au ceas la mână!

- Un om de știință puna în fiecare zi un borcan cu apă și zahăr pe o masă lângă un stup. Albinele își făceau de lucru în jurul aceluși borcan la ora douăsprezece fix, nici mai devreme, nici mai târziu. Fiindcă, după o oră aveau alt program, după altă oră făceau altceva... Albinele fac totul după un orar numai de ele știut, dar foarte bine pus la punct.

- Asta chiar nu o știam, tăticle!

- Ei, și nu ne oprim aici! Tu câte kilograme poți să ridici așa cu brațele tale de copil?

- Păi, odată am ridicat găleata de cinci litri plină cu apă, când eram la mamaie...

- Ei, bravo, dar să știi că albina este mai puternică și decât omul! Chiar și decât calul! Calul nu poate trage după el o greutate mai mare cu mult peste greutatea sa, pe când albina poate tracta, adică poate duce după ea, o greutate de 20 de ori mai mare...

- Și toți oamenii știu lucrurile astea pe care mi le-ai spus tu, tăticle?

- Nu, copilul meu, mulți fac așa cum ai vrut tu să faci, omoară musca, alungă viespile și fug de albine de frica înțepăturilor, considerându-le pe toate gânganii fără folos...

- Păi, dacă nu sunt gânganii, atunci ce sunt?!

- O să-ți răspund printr-o mică istorioară... Un împărat a dat ordin odată ca toate vrăbiile din regat să fie alungate sau împușcate, fiindcă mâncau din rodul pomilor, apoi, văzând că fructele sunt pline de viermi și de omizi, a trimis slujitorii după vrăbii taman peste ocean, că nu mai știau ce sunt acelea fructe.

Și încheie tatăl său:

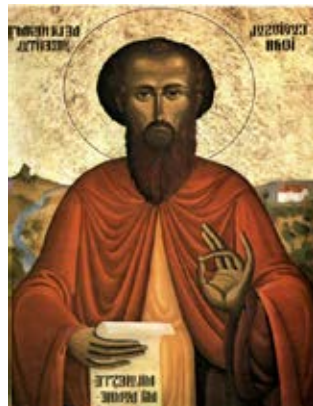
- Așadar, să pricepi, fiu al meu, că și vrabia, musca, viespea, dar și albina au rolul lor în natură, pregătit de la începutul vremurilor de Tatăl tuturor, de Creatorul a toate, adică de Dumnezeu. Să înțelegi că albina nu e doar o gânganie, ci creatură a lui Dumnezeu.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț

Sfântul preacuviosul Părintele nostru Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Din botez a primit numele de Ilie și din pruncie se dovedea un copil ales și binecuvântat de Dumnezeu. În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!”.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935, se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț și continuă aceeași ascultare de bibliotecar și îngrijitor la bolniță. Între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulți călugări din Țara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea „Sfântul Sava” și continuă aceleași ascultări și nevoițe.

În anul 1947 este hirotonit diacon. În același an, Cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhierul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc „Sfântul Ioan Botezătorul” de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

În luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul” din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat).

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii „Sfântul Gheorghe”, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestrucaturat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților, pentru nevoița și sfințenia vieții sale de pe pământ.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec

Cuviosul Părinte Iosif s-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, dintr-o familie de oameni evlavioși, trăitori ai credinței ortodoxe. Acesta a cunoscut viața monahală din tinerețe, alegând să devină ucenic al Cuviosului Paisie Velicicovschi, pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna. Ucenic al Sfântului Paisie la mănăstirile Dragomirna, Secu și Neamț, el s-a deprins cu ascultarea, smerenia, paza minții, înfrânarea, postirea, privegherile și rugăciunea minții.

Când Sfântul Cuvios Paisie s-a mutat cu obștea la Mănăstirile Secu și Neamț, a venit și Cuviosul Iosif, care, la recomandarea starețului, a fost călugărit și hirotontit ieromonah. Pe la anul 1779, îl aflăm pe Cuviosul Iosif îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamț și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. La ceva timp, cu binecuvântarea starețului, a devenit sihastru (ieroschimonah) în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie.

Ca ucenic și următor al Sfântului Paisie, Cuviosul Iosif a devenit un vrednic misionar al Bisericii noastre și înnoitor al vieții monahale în obștea de la Văratec și împrejurimi. Împreună cu starețele din vremea sa, a pus temelia bunelor rânduieli cu privire la slujbele bisericești, la lucrul de obște și chilie, la deprinderea cu cititul, scrisul, lucrul de mână și rugăciunea cea de toată vremea. La Mănăstirea Văratec a devenit ctitor al celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Printre ucenicii săi se numără și Ieromonahul Irinarh Rosetti (†1859), care, după ce a întemeiat, cu binecuvântarea și sprijinul Mitropolitului Veniamin Costachi, Mănăstirea Horaiața, a plecat în Țara Sfântă, unde a ctitorit biserica de pe Muntele Tabor.

Cuviosul părinte a trecut la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Mănăstirea Văratec.

Locurile din Munții Neamțului unde s-a nevoit Ieroschimonahul Iosif au rămas în tradiția locului sub denumirea: „Poiana lui Iosif” și „Pârâul lui Iosif”.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - August 2021

1 D Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați mucenici Macabei

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

2 L Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare

3 M Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomea

4 M Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia

5 J Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț

6 V (†) Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (*Dezlegare la pește*)

7 S †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Mc. Narcis, arhiepiscopul Ierusalimului

8 D Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei

Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

9 L Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin

10 M Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit

11 M †) Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid.

12 J Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton

13 V Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (*Odovania Praznicului Schimbării la Față a Domnului*)

14 S Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia

15 D (†) Adormirea Maicii Domnului (*Dezlegare la pește*)

Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

16 L Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; † Cuv. Iosif de la Văratec

17 M †) Sf. Gheorghe pelerinul; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs

18 M Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon

19 J Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla

20 V Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor

21 S Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust

22 D Sf. Mc. Agatonie și cei împreună cu ei

Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - potolirea furtunii); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9

23 L Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (*Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului*)

24 M Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation

25 M Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit

26 J Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic

27 V Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei

28 S Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia

29 D (†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; (*Post*)

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

30 L Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; † Cuv. Ioan de la Râșca și Secu

31 M Punerea în raclă a brăului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Undele credinței	1
„Gândește-te la ea ca și cum ar fi sora ta!”	5
Legătura mea cu sfinții	7
Strofe pentru suflet	8
Maica Domnului Lacuschitiotisa	9
Calea către Dumnezeu (mărturii)	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț.....	14
Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec.....	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424